

29 לי 2010

1

News 1
מחלקת-ראשית

עמוס גלבע

כאשר מדברים על המנהרות, יש לעשות הבחנה ברורה

בין המחבל במציאת פתרון לאיתור מנהרות- מחבל עליו מצביע מזה שנים ובהתמדה אל"מ (מיל.) יוסי לנגוצקי, והמחייב לדעתי הקמת ועדת חקירה; לבין השאלה למה מדינת ישראל לא פעלה נגד המנהרות להשמדתן. כאן לדעתי לא צריכה לקום שום ועדת חקירה כי מדובר בשיקול דעת של ממשלה, ולמעט מקרים שיש בהם סכנה קיומית למדינה (כורים גרעיניים), ממשלה לא יוצאת למלחמה נגד יכולות של אויב.

עניינה של רשימה זאת הוא המנהרות. כאשר מדברים עליהן יש לעשות הבחנה ברורה בין שני דברים שונים שאין לכלבל ביניהם: האחד הוא בפתרון לאיתור המנהרות והשאלה מדוע לא מצאה ישראל עד עכשיו את הפתרון; השני הוא בשאלה מדוע לא השמידה ישראל את המנהרות וסכלה בכך את האיום החמור הטמון בהם.

נתחיל בראשון, שמהווה לדעתי מחבל מתמשך של מערכת הביטחון, וקשור הדוקות בשמו של אל"מ (מיל.) יוסי לנגוצקי. יוסי, גיאולוג בהשכלתו, ומי שיחידתו באגף המודיעין זכתה לפרס ביטחון ישראל גם בנושאים שיש להם קרבה לתחומי השכלתו, החל להתריע כבר לפני כעשר שנים על איום המנהרות מרצועת עזה ומגבול לבנון. הרמטכ"ל בוגי יעלון מינה אותו ליועץ מיוחד לנושא (בהתנדבות) ב-2004. כאשר סיים תפקידו בתחילת 2005 הוא הגיש דו"ח בו המליץ בין השאר להפסיק את ריבוי הגופים העוסקים במציאת פתרון לאיתור המנהרות, ול"הקים מיד מנהלת קומפקטית להולכת תוכנית חירום שתמחה בנושא ספציפי זה בשנים הבאות תוך שילוב מעשי (לא ייעוץ) של מדענים/מהנדסים אזרחיים עתירי ידע שפועלים בארץ". כמו כן הוא הדגיש כי הפתרונות מצויים בתחום הגיאופיזיקה. המלצתו נשארה בבחינת אות מתה. באותם ימים ביקש ממני יוסי לסור אליו בדחיפות. היינו בקשר בנושאים שונים הקשורים למחבלי "מלחמת יום הכיפורים". להפתעתי הוא פתח בפני קלסר עם כרס עם למעלה ממאה מסמכים על מאמציו לנסות ולהחדיר לתודעה של מקבלי ההחלטות כי המנהרות, העשויות להגיע לעומקים של יותר מ-25 מטר ולמרחקים של יותר מ-1000 מטרים, מהוות איום אסטרטגי וכי אנו צפויים לחטיפה של מספר חיילים או אזרחים. לנגוצקי חזר וטען כי ניתן להגיע לפתרונות מבצעיים טובים לאיתורן. כולו היה נסער, והוא לא חדל להתריע עד לאחרונה. לדוגמא: בינואר 2010 הוא שולח מכתב זעקה לשר הביטחון והרמטכ"ל (ולידעת רא"מ) ואלופי פיקוד דרום וצפון) ומתריע כי צה"ל טרם התארגן ונערך כראוי להצטייד במערכות לגילוי המנהרות המהוות "מוקש זמן אסטרטגי". הכל לשווא ולריק, ועד היום אין לצה"ל מערכות לגילוי המנהרות.

השאלה היא – למה? אם צריך להקים ועדת חקירה הרי זה הנושא הצריך להיבדק, רק כך ניתן יהיה לזעזע את מערכת הביטחון, ולהפוך את הנושא לפרויקט לאומי עליון. ישנו חיזבאללה בצפון, ובעתיד נצטרך לאתר מיד כל התחלה של בניין מנהרות חדשות ע"י החמאס.

ועכשיו לשני. קמה אצלנו זעקה אדירה: מדוע ממשלת ישראל וצה"ל, שידעו על המנהרות (38 במספר) לא עשו דבר על מנת להשמידן! מחדל! המהדרים בזועקים פתחו בהאשמה: מה פתאום מדינת ישראל התעסקה באיום האיראני הרחוק ולא התעסקה באיום שמתחת לרגליים שלה, ולא קמה להשמידו? להקים מיד ועדת חקירה!! וחיש קל התחילה להתפשט האגדה כי בחקירות השב"כ של כמה מאלו שנתפסו עכשיו ברצועה התגלה כי חמאס תכנן בראש השנה לפתוח במתקפת פתע של מאות לוחמים שיגיחו מהמנהרות ויזרעו הרס, חורבן ורצח בדרום המדינה. אז ראשית, זהו סיפור עלי בבה לילדים קטנים; שנית, המציאות הוכיחה כי אסטרטגית המנהרות נכשלה. זה עלה לנו בחייהם של 10 חיילים, אך חי האזרחים ניצלו. שלישית, צריך לקחת את הכל בפרופורציה הנכונה. המנהרות הן איום, אך לא איום קיומי ולא איום כמו עוצמות האש של חיזבאללה, למשל. רביעית, מדינה אינה פועלת בחלל ריק נגד יכולות של אויב. אילו זה היה כך, כי אז מדינת ישראל היתה צריכה לפעול כבר מזמן נגד חיזבאללה. היא פועלת כך במקרים נדירים ביותר כאשר היכולת עלולה להוות סכנה קיומית למדינה. כך עשתה ממשלת ישראל בראשות מנחם בגין לגבי הכור הגרעיני העיראקי, וכך, לפי מקורות זרים, עשתה ממשלת אולמרט נגד הכור הסורי. לדעתי, החלטה ישראלית לצאת למלחמה בגלל המנהרות לא היתה זוכה לרגע בבדל של לגיטימיות פנימית, שלא לדבר על לגיטימיות בינלאומית. היתה קמה אצלנו זעקה אדירה, וכבר רבין היתה מתמלאת ב"400 אלף מפגינים" זועמים על הממשלה הלוחמנית, אויבת השלום והדיאלוג, וכיוצא באלו כינויים. מי שרוצה להקים ועדת חקירה בעניין הזה, שהוא לחלוטין בתחום שיקול הדעת הכי לגיטימי של ממשלה, חותר כנראה רק להרע! צצ